

Herculaneum

I.

- Tak jak to bylo?

- Bylo to takto: Visíc na otevřeném okně
v třístém patře suterénního bytu
ptala se větru, zda pro ni rozmetá hloubku ulice.

Běž a řekni jí to. No jen běž!,
strkal ten metař před sebe pomocníka.

Hloubku ne, jen výšku, mladá paní,
pípnul novopečený anděl
a hlas mu přeskočil do barvy, jíž sám se polekal:

Přesně tímto odstínem
ženě koloroval oči její syn, když mu byl rok,
to ještě měla na řasách háčky podobné bodláku,
dostala je výbavou od bohů
a byly speciálně uzpůsobené na pláč v G-moll,
zachytávaly ho a roztáčely kolem zorniček
do takových vírů,
až nárek nemluvněte rovnal se zkoušce sirén.

Zde bych andělovi dosvědčil:

Opravdu se stalo tradicí, že kdo v domě na dvanáctou prostřel,
neobědval, jen usrkával vařící,
neboť za zdmi v paralelní sluneční soustavě
všechny obíhající planety žhnuly teplotou novorozence
a každá jedna kolem lásky.

- Co ještě jste slyšel?

Dívej se mi na oči, maličký,
budu teď zpívat, abych neusnula,
jeden koník dobrým sluhou,
druhý koník všech zel pán,
hopsa hejsa číše s duhou,
hejsa hopsa lávy džbán –

- A dál?

- Dál netuším. Předpokládám, že v Itálii nikdy nebyla,
jako matka samoživitelka měla problém zaplatit nájem,
natož nějaký zájezd.

- Chcete říct, že si o něm mohla nechat jen zdát.

- To je otázka?

- Ne.

II.

Při odchodu z budovy jsem se přistihl,
že vůbec nechci vstoupit do ulic.
A každý taxík se už mihl, zatímco já teprve zdvíhal ruku.

Tak nevím. Není, jak odkráčēt
a minout všechna ta okna přilepená k chodníku alias příští hrobky,
není křidel na odlet s výjimkou snu,
který si v tomto městě musíte doslova vyřvat.

Nakonec jsem vykročil, téměř se rozeběhl.
Fandit. Řev běsnící sopky je nic proti tomu, co se ozývá
z oken porodnice u Apolináře.

---

*Neučesaný epilog, uzavírající báseň
podobně jako dopravní značky nedalekou magistrálu:*

Mocný žár, stroje a otroci.
Dlouze si je prohlížím, dost je tím seru.

Vezmu si brýle na zatmění slunce
a spařím tři a půl kila života
přísátého k bradavce prsu jednoho z asfaltérů.

Vy si vezměte župan, kartičku zdravotní pojišťovny,
těhotenský průkaz a prohlášení o jménu dítěte.

A čekejte. Buďte trpělivé, je vás moc,
těch, které z porodnice neodvezou muži,
a nová cesta bude luxusní.

Dělá se na ní každý den, dělá se na ní každou noc.